

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 06 kwietnia 2025 r.

DOOŚ-WDŚIII.420.6.2025.KP.4

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), dalej k.p.a., po rozpatrzeniu odwołania [REDAKTOWANE] z 20 stycznia 2025 r., od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z 19 grudnia 2024 r., znak: WOOŚ.420.9.2.2024.PW.20, umarzającej wznowione postępowanie w sprawie zakończonej ostateczną decyzją z 23 sierpnia 2019 r., znak: WOOŚ.4233.4.2017.AH.61, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa zbiornika przeciwpowodziowego na rzece Sołotwie w Lubaczowie”,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Cytowaną w sentencji decyzją z 19 grudnia 2024 r. RDOŚ w Rzeszowie, na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., umorzył w całości, jako bezprzedmiotowe, wznowione na wniosek [REDAKTOWANE] z 6 czerwca 2024 r., postępowanie w sprawie zakończonej ostateczną decyzją z 23 sierpnia 2019 r., znak: WOOŚ.4233.4.2017.AH.61, o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia.

Pismem z 20 stycznia 2025 r., [REDAKTOWANE] wniósł odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenie art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 7 i 77 k.p.a., poprzez błędne uznanie, że postępowanie stało się bezprzedmiotowe, podczas gdy nie wyjaśniono wszelkich okoliczności sprawy, na podstawie których wszczęto postępowanie wznowieniowe;
- naruszenie art. 145 § 1 pkt.4-6 k.p.a. w związku z ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2024 r. poz. 1478 z późn. zm.), dalej u.o.p., oraz ustawą z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 82) dalej u.o.g.r.l., poprzez: pominięcie przeprowadzenia dowodów, o których organ nie miał wiedzy w czasie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w 2019

r., tj. o występujących siedliskach bobrów na działce nr ewid. 419 i sąsiednich; nieuwzględnienie wymaganego prawem stanowiska innego organu dotyczącego przeznaczenia gruntów rolnych klasy III na inny cel aniżeli rolniczy, a także pominięcie okoliczności, że skutecznie nie doręczono skarżącemu decyzji z 23 sierpnia 2019 r. o środowiskowych uwarunkowaniach;

- naruszenie art. 7, 10, 77, 80 i 81 k.p.a., poprzez pominięcie przeprowadzenia dowodów przewidzianych prawem, o których organ nie miał wiedzy w trakcie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w 2019 roku, a które zostały zasygnalizowane organowi we wniosku o wznowienie postępowania, tj. występowania siedliska bobrów na terenie planowanej inwestycji. RDOŚ w Rzeszowie nie przeprowadził postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i kompletny, a także nie przeprowadził oględzin miejsca planowanej inwestycji, przez co naruszył zasadę prawdy obiektywnej;
- naruszenie art. 81a § 1 k.p.a. w zw. art. 74 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112), dalej u.o.o.ś., poprzez brak podania podstawy prawnej i zobowiązanie skarżącego do dostarczenia dokumentów celem wykazania przymiotu strony, podczas gdy obowiązek ten spoczywał na inwestorze, który powinien wykazać, że liczba stron w postępowaniu przekracza 20 osób, zgodnie z art. 74 u.o.o.ś., a tym samym rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść skarżącego przez zobowiązanie do dostarczenia dokumentów;
- naruszenie art. 61 k.p.a., poprzez brak wszczęcia odrębnego postępowania z urzędu w przedmiocie ustalenia, czy grunty działek nr ewid. 418 i 419 podlegają ochronie zgodnie z u.o.g.r.l., pomimo, że skarżący zasygnalizował taką konieczność, a inwestor zaniechał uzyskania wymaganego prawem zasięgnięcia stanowiska Ministra Rolnictwa, dotyczącego przeznaczenia gruntów rolnych klasy III na inny cel aniżeli rolniczy;
- naruszenie art. 9 i 14 k.p.a., poprzez odmowę udostępnienia skarżącemu całości akt sprawy, celem ich przejrzenia i zapoznania się z nimi ze względu na stwierdzenie przez pracownika organu, że skarżący nie jest stroną postępowania; pominięcie obowiązku organów administracji publicznej do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków, będących przedmiotem postępowania administracyjnego; pominięcie zasady pisemności ze względu na nieudostępnienie akt sprawy do przeglądania;
- naruszenie art. 77 § 2, 80 i 84 § 2 k.p.a., poprzez nieuwzględnienie przez organ pierwszej instancji ekspertyzy biegłego w zakresie potrzeby budowy zbiornika przeciwpowodziowego z uwzględnieniem informacji co do zagrożenia powodziowego na terenie miasta Lubaczowa i okolic; nieprzeprowadzenie analizy, czy planowany 20

hektarowy zbiornik wodny zakłóci gospodarkę wodną na terenie lokalnym i nieokreślenie wpływu tej inwestycji na pobliskie grunty rolne;

- naruszenie art. 107 § 3 k.p.a., poprzez niewskazanie w zaskarżonej decyzji, którym dowodom organ dał wiarę i oparł na nich swoje rozstrzygnięcie, a którym odmówił mocy dowodowej wraz ze wskazaniem przyczyny takiego rozstrzygnięcia, „podczas gdy uczestnicy postępowania jednoznacznie wskazali, że skarżący jest użytkownikiem gruntu przeznaczonego pod inwestycję, a znaczenie drugorzędne ma forma użytkowania. Kwestia pierwotna istnienia stosunku prawnego łączącego strony rozstrzygana jest w postępowaniu cywilnym, które prowadzone jest przez sąd powszechny, co zostało potwierdzone stosownymi dokumentami”;
- naruszenie art. 106 § 1 k.p.a., poprzez wydanie decyzji dotyczącej umorzenia postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania, podczas gdy nie wyjaśniono wszelkich okoliczności sprawy.

W związku z powyższym [REDAKTOWANE] wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do RDOŚ w Rzeszowie, celem ponownego rozpatrzenia, a także o przyznanie od organu pierwszej instancji, na rzecz skarżącego, zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

GDOŚ ustalił i zauważył, co następuje.

Jak wynika z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu k.p.a. w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem, zgodnie z art. 127 § 2 k.p.a., jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji RDOŚ w Rzeszowie.

Decyzja RDOŚ w Rzeszowie z 19 grudnia 2024 r. została doręczona skarżącemu 7 stycznia 2025 r., natomiast odwołanie zostało nadane 21 stycznia 2025 r. Należy zatem uznać, że środek zaskarżenia został wniesiony z zachowaniem terminu przewidzianego w art. 129 § 2 k.p.a.

Pismem z 6 czerwca 2024 r. [REDAKTOWANE] wystąpił do RDOŚ w Rzeszowie z wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją z 23 sierpnia 2019 r., znak: WOOS.4233.4.2017.AH.61, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa zbiornika przeciwpowodziowego na rzece Sołotwie w Lubaczowie”.

Pismem z 17 czerwca 2024 r. znak: WOOS.420.9.2.2024.PW.2, organ pierwszej instancji wezwał skarżącego, na podstawie art. 64 § 2 k.p.a., do wskazania jednoznacznej podstawy prawnej wznowienia postępowania.

W odpowiedzi na wezwanie [REDAKTOWANE] pismem z 10 lipca 2024 r. wskazał, jako podstawę wznowienia postępowania, art. 145 § 1 pkt. 4, 5 i 6 k.p.a.

Po przeanalizowaniu dokumentacji sprawy, RDOŚ w Rzeszowie, działając na podstawie art. 149 § 1 w zw. z art. 145 § 1 pkt 4, 5 i 6 k.p.a., wydał postanowienie z 16 lipca 2024 r. znak: WOOS.420.9.2.2024.PW.4, którym wznowił postępowanie w sprawie

zakończoną ostateczną decyzją z 23 sierpnia 2019 r., znak: WOOŚ.4233.4.2017.AH.61, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa zbiornika przeciwpowodziowego na rzece Sołotwie w Lubaczowie”.

Pismem z 18 lipca 2024 r. Gmina Miejska Lubaczów, która jest inwestorem w przedmiotowej sprawie, wskazała, że:

- [REDAKTOWANE] ma status powoda w sprawie wniesionej przez niego do Sądu Okręgowego w Przemyśle przeciwko niej, o ustalenie istnienia umowy dzierżawy nieruchomości stanowiącej własność Gminy Miejskiej Lubaczów. [REDAKTOWANE] przez swoje działania próbuje wykazać, że łączy go umowa dzierżawy działki nr ew. 419 o powierzchni 35 hektarów gruntów, które zajmuje bez żadnej podstawy prawnej i wypasa tam bydło (zajmowane grunty są obecnie terenami zielonymi). Sprawa przed przemyskim Sądem toczy się z powództwa wniesionego w grudniu 2022 r. i nosi sygnaturę I C 879/22;
- [REDAKTOWANE] dowiedział się o wydanej decyzji z 23 sierpnia 2019 r. „z odpowiedzi na pozew pozwanej Gminy z 13 września 2023 r., w którym pozwana Gmina przed Sądem Okręgowym w Przemyśle dla wykazania istnienia planów inwestycyjnych na działce nr 419 położonej w Lubaczowie załączyła przedmiotową decyzję. Sąd Okręgowy w Przemyśle wysłał do [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] odpowiedź na pozew wraz z załączoną decyzją”.

Do ww. pisma inwestor załączył odpowiedź na pozew pozwanej Gminy z 13 września 2023 r., protokół z rozprawy w Sądzie Okręgowym w Przemyśle z 3 kwietnia 2024 r. oraz postanowienie Sądu Rejonowego w Lubaczowie z 8 maja 2024 r. sygn. akt I C 58/24.

Pismem z 26 lipca 2024 r. znak: WOOŚ.420.9.2.2024.PW.8, RDOŚ w Rzeszowie wezwał [REDAKTOWANE], o wykazanie czy jest właścicielem działki/działek położonych w granicach przewidywanego zasięgu oddziaływania ww. przedsięwzięcia i przedłożenie dokumentu potwierdzającego ten fakt. W załączeniu organ pierwszej instancji przesłał na płycie CD kopię projektu zagospodarowania terenu w związku z przedmiotowym zbiornikiem wraz z zaznaczonym obszarem jego oddziaływania, celem łatwiejszego zidentyfikowania działek.

Pismem z 26 lipca 2024 r. znak: WOOŚ.420.9.2.2024.PW.9, RDOŚ w Rzeszowie wystąpił do Gminy Miejskiej Lubaczów o przesłanie kopii: umowy dzierżawy nr 3/2016 z 2 maja 2016 r., zawartej pomiędzy Gminą Miejską Lubaczów a [REDAKTOWANE], wypowiedzenia ww. umowy z 31 sierpnia 2016 r. i rozwiązania ww. umowy dzierżawy z 20 lutego 2017 r.

Pismem z 6 sierpnia 2024 r., znak: RIR.1.7013.31/2.2024, inwestor przedłożył ww. dokumenty.

Pismem z 14 sierpnia 2024 r., [REDAKTOWANE] złożył do RDOŚ w Rzeszowie „wniosek o sprecyzowanie treści pisma”, w tym o: podanie podstawy prawnej, na jakiej organ pierwszej instancji wezwał go o wskazanie, czy jest on właścicielem działki/działek położonych w granicach przewidywanego zasięgu oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia;

zwrócenie się do inwestora o przedłożenie wykazu wszystkich stron postępowania dotyczącego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przesłanie prawidłowego załącznika w postaci działającej i opisanej płyty CD, zawierającej projekt zagospodarowania terenu.

Pismem z 9 września 2024 r., znak: WOOS.420.9.2.2024.PW.14, RDOŚ w Rzeszowie wyjaśnił, że zgodnie z u.o.o.ś., ustalenie kręgu stron postępowania następuje na podstawie wypisu z rejestru gruntów lub innego dokumentu, wydanego przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalającego na ustalenie stron postępowania, tj. zawierającego co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmującego przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Jednocześnie wskazał, że zgodnie z obowiązującymi przepisami na dzień złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia tj., 2 sierpnia 2017 r., „jeżeli liczba stron w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, dla przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4-5, oraz przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli, nie wymaga się dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6”, w takim przypadku to na skarżącym spoczywa obowiązek udowodnienia przymiotu strony w tym postępowaniu administracyjnym. Organ pierwszej instancji ponownie załączył podpisaną płytę CD, zawierającą projekt zagospodarowania terenu i zwrócił się z prośbą o wykazanie przez [REDAKTOWANO] statusu strony w przedmiotowym postępowaniu.

Pismem z 10 października 2024 r. [REDAKTOWANO] nie przedłożył ww. dokumentów i wskazał, że RDOŚ w Rzeszowie powinien skierować prośbę do inwestora o przedłożenie dokumentów, na podstawie których będzie można określić krąg stron w postępowaniu zgodnie z art. 74 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 74 ust. 3a u.o.o.ś.

W związku z niemożnością ustalenia przez organ pierwszej instancji przymiotu strony [REDAKTOWANO] w postępowaniu i brakiem przedłożenia przez niego wymaganej dokumentacji, RDOŚ w Rzeszowie, działając na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., umorzył w całości wznowione postępowanie w sprawie zakończonej ostateczną decyzją z 23 sierpnia 2019 r., znak: WOOS.4233.4.2017.AH.61, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa zbiornika przeciwpowodziowego na rzece Sołotwie w Lubaczowie”.

W wyniku przeprowadzonej na etapie postępowania odwoławczego analizy sprawy GDOŚ podziela stanowisko przedstawione przez RDOŚ w Rzeszowie w zakwestionowanej decyzji z 19 grudnia 2024 r.

Postępowanie w przedmiocie wznowienia postępowania zgodnie z k.p.a., prowadzone jest dwuetapowo. W pierwszym etapie badane są przesłanki formalne, warunkujące dopuszczalność wznowienia postępowania. Przesłanki pozytywne, które winny być spełnione, aby postępowanie mogło być wznowione to:

- 1) posiadanie przez decyzję objętą wnioskiem o wznowienie przymiotu ostateczności, w rozumieniu art. 16 § 1 k.p.a.;
- 2) wskazanie przez stronę we wniosku o wznowienie podstawy wznowienia, spośród wymienionych w art. 145 § 1, art. 145a, art. 145aa i art. 145b k.p.a.;
- 3) nieprzekroczenie terminu jednego miesiąca od kiedy strona dowiedziała się o okoliczności stanowiącej podstawę do wznowienia postępowania lub/i dowiedziała się o decyzji – art. 148 k.p.a.

Wymóg spełnienia ww. przesłanek ma charakter obligatoryjny dla skutecznego zainicjowania wznowienia postępowania administracyjnego i wyłącznie jednoczesne spełnienie wszystkich trzech przesłanek pozwala na wznowienie postępowania zgodnie z art. 149 § 1 k.p.a. W przypadku ich pozytywnej weryfikacji, organ administracji wydaje postanowienie o wznowieniu postępowania (art. 149 § 1 k.p.a.). Postanowienie o wznowieniu postępowania stanowi podstawę do przeprowadzenia przez właściwy organ postępowania co do przyczyn wznowienia oraz – co do rozstrzygnięcia istoty sprawy, a zatem, w toku postępowania wznowieniowego następuje merytoryczne badanie podstaw wznowienia postępowania.

Należy podkreślić, iż celem wznowionego postępowania jest ustalenie czy zakończone postępowanie było dotknięte określonymi wadami i usunięcie jego ewentualnych wadliwości, ustalenie, czy i w jakim zakresie wadliwość zakończonego postępowania wpłynęła na byt prawny wydanej decyzji ostatecznej oraz w razie stwierdzenia określonej wadliwości decyzji dotychczasowej doprowadzenie do jej uchylecia i wydania nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy albo stwierdzenie, że decyzja dotychczasowa wydana została z określonym naruszeniem prawa (art. 151 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 k.p.a) (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 7 września 2007 r., sygn. akt: II SA/Ke 274/07).

W toku postępowania pierwszoinstancyjnego RDOŚ w Rzeszowie przeanalizował przesłanki formalne warunkujące dopuszczalność wznowienia postępowania i stwierdził, że:

- decyzja z 23 sierpnia 2019 r., znak: WOOŚ.4233.4.2017.AH.61, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa zbiornika przeciwpowodziowego na rzece Sołotwie w Lubaczowie” stała się ostateczna w administracyjnym toku instancji 24 września 2019 r.,
- [REDAKTOWANE], jako podstawy wznowienia postępowania wskazał art. 145 § 1 pkt 4, 5 i 6 k.p.a.,
- [REDAKTOWANE] o wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z 23 sierpnia 2019 r. dowiedział się 27 maja 2024 r., po odebraniu pozwu złożonego przez Gminę Miejską Lubaczów do Sądu Rejonowego w Lubaczowie.

Spełnienie przez skarżącego tzw. przesłanek pozytywnych warunkujących wznowienie postępowania stanowiło podstawę wydania postanowienia z 16 lipca 2024 r.

W ocenie GDOŚ, RDOŚ w Rzeszowie prawidłowo przeprowadził wstępny etap postępowania polegający na zbadaniu przesłanek formalnych warunkujących dopuszczalność

wznowienia i w efekcie prawidłowo wydał postanowienie z 16 lipca 2024 r. znak: WOOS.420.9.2.2024.PW.4, wznawiające postępowanie w sprawie zakończonej ostateczną decyzją z 23 sierpnia 2019 r., znak: WOOS.4233.4.2017.AH.61, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa zbiornika przeciwpowodziowego na rzece Sołotwie w Lubaczowie”. Zgodnie z art. 147 k.p.a. „wznowienie postępowania następuje z urzędu lub na żądanie strony. Wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 4 oraz art. 145a-145b następuje tylko na żądanie strony”. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 21 stycznia 2020 r. w sprawie sygn. akt I GSK 1506/19 uznał, iż „(...) w przypadku oparcia zgłoszonego żądania na przepisie art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., w którym zgłaszający to żądanie wywodzi, że został pominięty w postępowaniu mimo posiadania przymiotu strony. Weryfikacja tych twierdzeń wnoszącego podanie winna wtedy nastąpić po wznowieniu postępowania. Jeśli więc są wątpliwości co do legitymacji wnoszącego wniosek o wznowienie postępowania i zachodzi potrzeba badania tej legitymacji na gruncie akt sprawy, to postępowanie powinno być wznowione w celu zbadania, czy dana podstawa występuje.” Podobny pogląd przedstawił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z 12 grudnia 2023 r. sygn. akt II SA/Kr 1306/23 w którym stwierdził, że „w orzecznictwie aktualnie przeważa pogląd, że w wypadku przesłanki wznowienia, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., weryfikacja przymiotu strony może się odbywać dopiero w trakcie wznowionego postępowania. W myśl tego poglądu we wstępnej fazie postępowania nie bada się przesłanek wznowieniowych. Tym bardziej w sytuacji, gdy strona powołuje się na przesłankę wznowieniową z art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., ustalenia w zakresie interesu prawnego wnioskodawcy i badanie jego legitymacji procesowej może być dokonywane dopiero we wznowionym postępowaniu, po jego formalnym wszczęciu postanowieniem, o którym mowa w art. 149 § 1 k.p.a. Za przyjęciem tego zapatrywania przemawia fakt, że kwestia posiadania przymiotu strony w postępowaniu przez podmiot wnoszący o wznowienie dotyka istoty sprawy w zakresie materialnoprawnych podstaw legitymacji co powoduje, iż powinna być zbadana w toku postępowania, z udziałem wszystkich stron, a nie na etapie wstępnej weryfikacji wniosku”.

Po wydaniu postanowienia z 16 lipca 2024 r., RDOŚ w Rzeszowie w pierwszej kolejności zobowiązany był do ustalenia czy [REDAKTOWANE] posiada przymiot strony, ponieważ osoba niebędąca stroną nie może skutecznie domagać się wznowienia postępowania, w którym nie uczestniczyła. W toku prowadzonego postępowania organ pierwszej instancji dwukrotnie wzywał [REDAKTOWANE] do wykazania przymiotu strony w przedmiotowym postępowaniu, jednakże skarżący nie udzielił odpowiedzi na te wezwania w wymaganym zakresie. W odwołaniu skarżący także nie przedstawił żadnego dokumentu uprawniającego go do posiadania statusu strony w postępowaniu. Pomimo tego, [REDAKTOWANE] twierdzi, że ma prawo do działki o numerze ewidencyjnym 419 obręb Lubaczów, powiat lubaczowski, województwo podkarpackie, której właścicielem według uproszczonego wypisu z rejestru gruntów jest Gmina Miejska Lubaczów. Skarżący powołuje się na umowę dzierżawy zawartą 2 maja 2016 r. pomiędzy Gminą Miejską w Lubaczowie a [REDAKTOWANE], na mocy której ma on prawo do

użytkowania nieruchomości o numerze 419 na okres 3 lat. Natomiast ww. umowa dzierżawy została wypowiedziana przez Gminę Miejską w Lubaczowie 31 sierpnia 2016 r. Rozwiązanie umowy dzierżawy nastąpiło 20 lutego 2017 r. Niemniej jednak, [REDAKTOWANE] dalej nielegalnie użytkował działkę 419 i został pozwany przez Gminę Miejską w Lubaczowie o zapłatę i wydanie nieruchomości oraz zabezpieczenie powództwa. Natomiast skarżący pozwał Gminę Miejską w Lubaczowie o ustalenie istnienia umowy dzierżawy, użyczenia, czy innych tytułów dających mu prawo do korzystania z nieruchomości. Sąd Rejonowy w Lubaczowie wydał postanowienie z 8 maja 2024 r., sygn. akt I C 58/24, w którym zakazał [REDAKTOWANE] wypasu zwierząt na nieruchomości położonej w Lubaczowie oznaczonej nr 419. Niemniej jednak, skarżący w odwołaniu z 20 stycznia 2025 r. powołuje się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z 19 lutego 2020 r. sygn. akt I SA/Wa 2033/19, w którym Sąd stwierdził, że „O posiadaniu rzeczy decyduje sama możliwość korzystania z niej, nie zaś faktyczne korzystanie, a władztwo faktyczne nad rzeczą będące jej posiadaniem nie musi wyrażać się w formie gospodarczo efektywnej. Zmiana formy gospodarowania na nieruchomości lub nawet przejściowe zaprzestanie wykorzystywania jej w sposób efektywny ekonomicznie samo w sobie nie musi oznaczać, że dotychczasowy władający nią utracił atrybuty posiadania, to jest corpus i animus charakteryzujące posiadacza”. Natomiast podkreślić należy, że [REDAKTOWANE] nigdy nie był właścicielem działki o nr ewidencyjnym 419 obręb Lubaczów, powiat lubaczowski, województwo podkarpackie. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym możemy znaleźć, że interes prawny stron w postępowaniu podziałowym wynika z własności lub użytkowania wieczystego nieruchomości, której dotyczy podział. Nie można uznać za stronę takiego postępowania osoby, która nie ma do nieruchomości żadnego tytułu prawnego, lecz jest dopiero zainteresowana jego uzyskaniem - bowiem zdarzenie przyszłe, a w pewnym sensie nawet niepewne, nie może stanowić o interesie prawnym, a jedynie o interesie faktycznym, który nie daje uprawnień strony (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 5 listopada 2010 r. sygn. akt I SA/WA 605/10).

Zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. Brak przymiotu strony w postępowaniu powszechnie kwalifikuje się jako jego bezprzedmiotowość. Bezprzedmiotowość z kolei powoduje, że postępowanie musi zostać umorzone. Jeśli zatem doszło do błędnego wszczęcia postępowania wznowieniowego na wniosek podmiotu, któremu nie przysługiwał przymiot strony, to organ powinien takie postępowanie umorzyć (M. Romańska [w:] Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. III, red. H. Knysiak-Sudyka, Warszawa 2023, art. 28; W. Chróścielewski [w:] Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Z. Kmiecik, Warszawa 2019, art. 151). W orzecznictwie sądowoadministracyjnym możemy znaleźć, że choć art. 151 k.p.a. nie wskazuje na możliwość umorzenia postępowania wznowieniowego, nie oznacza to jednak, że ten sposób zakończenia sprawy wznowieniowej

łamie przepisy prawa, natomiast art. 105 § 1 k.p.a. ma zastosowanie także w postępowaniu wznowieniowym (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 marca 2016 r. sygn. akt II GSK 2234/14), gdy organ wznowi postępowanie i ustali, że podanie o wznowienie postępowania nie pochodziło od strony, to nie może orzec merytorycznie, tylko musi umorzyć postępowanie jako bezprzedmiotowe na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 16 października 2012 r. sygn. akt II SA/Kr 1070/12). W związku z powyższym, RDOŚ w Rzeszowie był zobligowany w analizowanej sprawie do umorzenia postępowania w oparciu o art. 105 § 1 k.p.a.

Odnosząc się do zarzutów przedstawionych przez skarżącego w odwołaniu, w tym naruszenia art. 7, 77, 106 k.p.a., GDOŚ uważa, że RDOŚ w Rzeszowie podjął wszelkie czynności do wyjaśniania stanu faktycznego sprawy, zebrał i rozpatrzył cały materiał dowodowy, co znajduje potwierdzenie w aktach sprawy. Przed wydaniem decyzji organ pierwszej instancji, zgodnie z dyspozycją art. 79a k.p.a., zawiadomił strony postępowania obwieszczeniem z 31 października 2024 r., znak: WOOŚ.420.9.2.2024.PW.18, m.in., o tym że brak przedłożenia przez [REDAKTOWANO] dokumentów potwierdzających posiadanie przez niego przymiotu strony będzie stanowić podstawę do wydania decyzji o umorzeniu postępowania. W związku z powyższym zarzuty podniesione w tym zakresie należy uznać za bezpodstawne. Organ drugiej instancji, rozpatrując sprawę, ocenie poddaje wyłącznie prawidłowość wydanego przez organ pierwszej instancji rozstrzygnięcia w przedmiocie umorzenia postępowania wznowieniowego, natomiast nie weryfikuje prawidłowości postępowania zakończonego wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia, dlatego wszelkie zarzuty podniesione w tym zakresie nie mogą stanowić przedmiotu analizy w prowadzonym postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie wskazać należy, że w związku z wykazaniem braku przymiotu strony [REDAKTOWANO], RDOŚ w Rzeszowie nie był zobowiązany do badania wystąpienia przesłanek z katalogu art. 145 k.p.a., na które w swoim wniosku powołał się odwołujący. W przedmiotowej sprawie brak legitymacji procesowej [REDAKTOWANO] skutkuje brakiem zaistnienia przyczyn wznowienia postępowania, co uniemożliwia skuteczne prowadzenie postępowania wznowieniowego i dlatego zarzuty w tym zakresie także nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty.

W związku z powyższym GDOŚ orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 54 § 1 oraz art. 53 § 1 p.p.s.a. skargę wnosi się za pośrednictwem GDOŚ w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji;skarżący,
- zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Piotr Otawski
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
/ – dokument podpisany elektronicznie – /

Otrzymują:

1. [REDACTED]
2. Gmina Miejska Lubaczów, ul. Rynek 26, 37-600 Lubaczów
3. Pozostałe strony postępowania — zgodnie z art. 49 § 1 k.p.a. w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie.